

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ν. Ι. Λάσκαρης – Μιχ. Γιαννουκάκης

Μεταξύ μας

Κωμωδία μονόπρακτος

Παρνασσός, Αθήνα

1. τμ. 14, τχ. 11 (Ιούλιος 1892), σ. 703-712

2. τμ. 14, τχ. 12 (Αύγουστος 1892), σ. 703-712

1.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

Ν. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗ ΚΑΙ ΜΙΧ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΧΟΡΝΑΡΟΣ, ἐτῶν 48. — ΝΙΝΑ, σύζυγός του, ἐτῶν 20. —
 ΤΟΤΟΣ ΒΟΤΑΝΗΣ, ἀνεψιός των, ἐτῶν 26. — ΜΑΣΙΓΓΑ, προστατευομένη τοῦ
 Χορνάρου, ἐτῶν 18 — ΙΩΣΗΦ, ὑπηρέτης τοῦ Χορνάρου.

Ἡ σκηνή ἐν Ἀθήναις σύγχρονος.

(Αἶθουσα, ἡ ἐν γένει ἐπίπλωσις τῆς ὁποίας δεικνύει ὅτι ἀνήκει εἰς κυνη-
 γόφιλον. Δεξιᾷ, πανοπλία μετὰ διαφόρων κυνηγετικῶν ὄπλων, σαλ-
 πίγγων καὶ δύο μικρῶν ἐλαφοκεράτων πρὸς τὸ ἄνω μέρος. Εἰς τὸ βά-
 θος θύρα μετὰ παραπετασμάτων, ἧς ἄνωθεν εὐρηται στρογγύλος φεγ-
 γίτης, ἐκατέρωθεν τοῦ ὁποίου ἀνήρτηνται δύο κέρατα ἐλάφου. Ἀρι-
 στερᾷ, θύρα φέρουσα πρὸς τὰ δωμάτια τῆς Νίνας· παρὰ τὴν θύραν
 παράθυρον. Ἡ λοιπὴ τῆς αἰθούσης ἐπίπλωσις λίαν πολυτελής).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΧΟΡΝΑΡΟΣ, ἐξερχόμενος τῶν δωματίων τῆς Νίνας καὶ παρατηρῶν
 τὸ ὡρολόγιόν του.

Τέσσαρες ! . . . Κε' ἀκόμη δὲν ἦλθε. Περίεργον ! Ἐν τούτοις εἶχαμε
 δώσει λόγον νὰ πᾶμε κυνήγι. Εἶχα, ἢ μᾶλλον ἔχω σκοπὸ, εἶδοι βε-
 θαίως θᾶρθη, νὰ τελειώσω πλέον μαζί του. Πρέπει νὰ πάρῃ τὴν Μά-

σιγγα, 'τελειώσε ! Θ' ἀρχίσω μὲ τὸ καλὸ καὶ θὰ τελειώσω μὲ μίαν ἀποκλήρωσιν. Θὰ τοῦ παραστήσω εἰς μίαν ζωηρὰν εἰκόνα τὸν ἑγγαμον βίον, φέρων ὡς παράδειγμα τὴν σύζυγόν μου, τὸ ἰνδαλμα αὐτῆς τῆς συζυγικῆς πίστεως, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην θὰ τοῦ δείξω μὲ τὰ ἀμυρῶτερα χρώματα τί ἐστὶν ἀποκλήρωσις. Εἶνε πτωχός, καλὸς νέος ὁμοίως, καὶ ὁ μόνος κληρονόμος μου, διότι εἶνε καὶ ὀλίγον ἀνεψιός μου, ὥστε θέλει καὶ δὲν θέλει θὰ τὴν πάρῃ . . . (Μετὰ μικρὰν σκέψιν). Καὶ ἔπειτα εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν πάρῃ ! (Κτύπῃ τὸν κωδωνίσκον). Πρέπει νὰ τὴν πάρῃ. (Εἰσέρχεται ὁ Ἰωσήφ).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΧΟΡΝΑΡΟΣ καὶ ἸΩΣΗΦ

Χορνάρως. Δὲν ἦλθεν ὁ κ. Βοτάνης ;

Ἰωσήφ. Ὁχι.

Χορνάρως. Ἄμα ἔλθη, νὰ τὸν ὀδηγήσῃς ἀμέσως ἐδῶ. (Ὁ Ἰωσήφ ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΧΟΡΝΑΡΟΣ, μόνος καὶ σκεπτόμενος.

Πρέπει νὰ τὴν πάρῃ. Τί λόγος !... Ἄλλως τε τὸ ὑπεσχέθην καὶ εἰς τὸν πατέρα τῆς ὅταν ἀπέθανε. Ὁ κακομοίρης, καλὸς ἄνθρωπος ! Ἦταν φίλος μου, μὰ 'πέθανε φτωχός 'ς τὴν ψάθα. Ἐχασε τὴν περιουσία του ὀληστὰ Λαύρια, σ' ἐκεῖνο τὸ κόλπο ποῦ 'κέρδισα γὰρ ἓνα ἴμισυ ἑκατομμύριον. Ἀλλὰ τοῦ ὑπεσχέθην νὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ τὰ παιδιὰ του. Καὶ ἐκράτησα τὸν λόγόν μου. Τὸν μόνον τοῦ γιγιό, τὸν Ἀνδρέα, τὸν ἔστειλα 'ς τὴν Καλκούτα, σ' ἓνα ἐμπορικὸν κατάστημα καὶ ἀποκαταστήθηκε καλὰ τὴν κόρη του, τὴν Μάσιγγα, τὴν 'κράτησα ἐδῶ σὲ μία θεία τῆς καὶ τὴν ἀνατρέφω. Ἐμμορφὸ κορίτσι, ὅλος ὁ κόσμος τὸ ζηλεύει, ἀλλὰ μαζί μ' αὐτὸ . . . θαρρῶ πῶς ζηλεύουν καὶ 'μένα λίγο. (Παρατηρεῖ γύρω μὴ τὸν ἀκούουν).

Μπιζουδάκι ! . . . Ἦλθεν ὁμοίως ἡ ὥρα νὰ τὸ 'πανδρεύσω. Ἐπειτα τὸ ζητᾷ καὶ μόνη τῆς. Καλλίτερα λοιπὸν νὰ τὴν δώσω τοῦ Βοτάνη, γιὰ νὰ εἶνε πάντοτε κοντὰ μου . . . Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς θὰ τὴν ἔπαιρνα ἐγὼ ἂν ἤμουν ἀνύπανδρος, ἀλλὰ μιὰ φορὰ ποῦ δὲ 'μπορῶ νὰ τὴν κάνω, ἄς τὴν πάρῃ ἄνθρωπος ὀικὸς μου καὶ πάλι . . . ἔχει ὁ Θεός. (Παρατηρεῖ γύρω του)

Γιατί δὲν πιστεύω σὺν ἁπανδρευθῆ νὰ μὲ ξεχάσῃ ὀλοτελῶς, ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τὸ ταξεῖδι ποῦ ἔκαναμε ἔς τὴ Βιέννη! . . .

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΧΟΡΝΑΡΟΣ καὶ ΝΙΝΑ

Νίνα. (ἐξερχομένη τῶν δωματίων της). Μόνος σου εἶσαι ;

Χορνάρος. Ναί. Μήπως ἦλθεν ὁ Βοτάνης ;

Νίνα. Ὅχι. Τὸν περιμένεις ;

Χορνάρος. Ναί, εἴχαμε εἰπεῖ γὰ πᾶμε ἔς τὸ κυνήγι.

Νίνα. Μὲ τέτοιον καιρὸ ;

Χορνάρος. Καὶ τί ἔχει ὁ καιρὸς ! (Παρατηροῖ τὸ ὰρολόγιόν του). Μά, θαρρῶ, πῶς ἄργησε. Πηγαίνω σπίτι του νὰ ἰδῶ τί ἔγεινε.

Νίνα. Πήγαινε. (Ὁ Χορνάρος λαμβάνει τὸν πῖλόν του καὶ ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΝΙΝΑ μόνη.

Τὸν Βοτάνη καὶ καλὰ ! Μὰ ἔννοια σου καὶ δὲν θὰ τὸ ἁπιτύχης. Νὰ ἔς τὸν ἀφήσω ἄγῶ νὰ τὸν δώσης ἔς τὴν προκομμένη σου τὴν Μάσιγγα ! Ἄμῃ δέ ! . . . Ὁ Βοτάνης εἶνε ἄδικός μου, μοῦ τὸ ὕπεσχέθη τοῦλάχιστον . . . δὲν ἔξέρω πάλιν ἄν πεισθῆ, ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον. Εἶνε ἀδύνατον ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΝΙΝΑ καὶ ἸΩΣΗΦ.

Νίνα. Ἦλθεν ὁ κ. Βοτάνης ;

Ἰωσήφ. Ὅχι.

Νίνα. Ἄμα ἔλθη . . .

Ἰωσήφ. Πολὺ καλὰ !

Νίνα. Τί πολὺ καλὰ ;

Ἰωσήφ. Νὰ σὰς τὸν φέρω ἀμέσως ἐδῶ.

Νίνα. Ὅχι ! Νὰ τὸν ὀδηγήσης μέσα εἰς τὰ δωμάτιά μου.

Ἰωσήφ. Μάλιστα, κυρία. (Ἡ Νίνα εἰσέρχεται εἰς τὰ δωμάτιά της).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΙΩΣΗΦ, μόνος.

Ἦλθεν ὁ Βοτάνης ; ὁ ἓνας . . . Ἦλθεν ὁ Βοτάνης ; ὁ ἄλλος . . . Νὰ μου τὸν φέρης ἐδῶ, ὁ ἓνας . . . Νὰ μου τὸν φέρης ἐκεῖ, ὁ ἄλλος ! . . . Τί διάβολο ἴπαθ' ἀυτὸν τὸν Βοτάνη σήμερα, δὲν ἔμπορῶ νὰ καταλάβω ! . . . Πολύ τὸν ἀγαπᾶνε, φαίνεται. Λὲς καὶ κατάντησε τὸ βοτάνη τῆς ἀγάπης ! . . . Ἀλλὰ σάμπως ἡ κυρία νὰ τὸν ἀγαπᾷ περισσότερο . . . καὶ νὰ σοῦ ἴπῳ τοῦ ἀξίζει . . . ὄμορφο παλλικάρη, οὐ ! . . . Ἀλλὰ καὶ τυχερό . . . δὲν εἶνε σὰν κ' ἐμένα ποῦ δὲν μὲ ζυγώνει οὔτε γάτος θυληκός . . . Καὶ σ' αὐτῇ ὅλη τῇ δουλειᾷ φταίει ἡ κυρία μου, γιατί' μιὰ φορὰ, τὸν καιρὸ ποῦ ἔλειπεν ὁ ἀφέντης εἰς τὴν Βιέννη μὲ τὴν κυρία Μάσιγγα, μ' ἐφώναξε ἔς τὴν κάμαρά της μιὰ πρωϊνὴ ποῦ ἦταν ἀκόμη σ' τὸ κρεβάτι καὶ μοῦλεγε ἓνα σωρὸ πράγματα ἀλλοιώτικα, ποῦ μ' ἔκανε κ' ἐντρεπόμενον, ἂν καὶ νὰ σοῦ ἴπῳ τὴν ἀλήθεια, δὲν πολυκαταλάβαινα τί μοῦλεγε . . . Ἐθύμωσε λοιπὸν καὶ μ' ἔδωξε, ἀφοῦ πρῶτα μ' ἔβρισε καὶ μοῦπε : « Ζῶν, καλὰ σὲ λένε, Ἰωσήφ ! . . . » Ἀπὸ τότε αὐτῇ ἡ βρώμα ἢ Κατερίνα ποῦ τῆς τὸ εἶπα, τῶπε σ' ὄλαις τῆς δούλαις τῆς γειτονεῖας, κ' ὄλαις τοὺς σὰν μὲ ἰδοῦν γελοῦνε καὶ φωνάζουν : Ἰωσήφ ! Ἰωσήφ ! Τί διάβολο, θέλουν νὰ ποῦν μ' αὐτὸ δὲν ἔμπορῶ νὰ νοιώσω ! . . . Ὅπως κ' ἂν εἶνε, φταίει ὁ γαϊδαρός ὁ νονός μου ποῦ ἴπηγε νὰ μὲ βγάλῃ Ἰωσήφ ! . . . Χαθῆκαν, βλέπεις, τόσα ἄλλα ὀνόματα ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

ΙΩΣΗΦ καὶ ΒΟΤΑΝΗΣ (ἐν στολῇ κυνηγίου).

Ἰωσήφ. Ἄ ! ἦλθατε ; Σᾶς ζητοῦσεν ὁ κύριος.

Βοτάνης. Ποῦ εἶνε τῶρα ;

Ἰωσήφ. Βγῆκεν ἔξω. Μὰ σᾶς ζητάει καὶ ἡ κυρία καὶ μοῦπε μόλις ἔλθετε νὰ πᾶτε μέσα.

Βοτάνης. Καλά πῆγαινε.

Ἰωσήφ (Ἰδίᾳ, ἐξερχόμενος). Τυχερός ἄνθρωπος ! Τυχερός ! (Ἐξέρχεται διὰ τοῦ βάθους).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

ΒΟΤΑΝΗΣ, μόνος.

Ὁ ἓνας μὲ ζητάει ἀπὸ ἄνω, ὁ ἄλλος μὲ ζητάει ἀπὸ κατῶ ! . . . Ὁ θεῖος

μου, ἄς τὸν ποῦμε θεῖον μου, γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ συνοικέσιον μὲ τὴν Μάσιγγα· ἡ θεία μου, ἄς τὴν ποῦμε θεία μου, γιὰ νὰ τὸ χαλάσῃ! Ὠραία ἰδέα νὰ σοῦ ποῦ, νὰ θέλῃ νὰ μοῦ δώσῃ τὴν Μάσιγγα, σὰν νὰ μὴ ξέρωμε τὰς μεταξὺ των σχέσεις! . . . Ὁ κόσμος τῶχει τούμπανο . . . Τ' ἤθελαν, παρακαλῶ, ποῦ πῆγαν κέρυσι μαζί στὴ Βιέννη; Πῆγαν, λέει, νὰ ἰδοῦν μὲ μάρμη τῆς ποῦ θὰ κληρονομήσῃ . . . Ἡ κακαὶς ὅμως γλώσσαις λέν, πὼς ὄχι μάρμην, ἀλλὰ μάρμον πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ! . . . Κ' εἰς ὅλα εἶνε ὑπεύθυνος ὁ θεῖός μου . . . ὁ προστάτης τῆς . . . ὁ Χορνάρρος! . . . Καὶ θέλει νὰ μοῦ τὴν δώσῃ μένα! . . . Μὰ ἡ Νίνα ποῦ ζηλεύει! . . . Τί διάβολο νὰ κάμω, δὲν ἤξεύρω . . . Ἄν δὲν τὴν πάρω, μὲ διώχνει, μ' ἀποκληρώνει, χάνω καὶ τὴν Νίναν . . . Ἄν τὴν πάρω, θάχω καὶ τοὺς τρεῖς στὸ κεφάλι μου . . . Καὶ τὴν Μάσιγγα, καὶ τὴν Νίνα καὶ τὸν Χορνάρρον ἀκόμη . . . τὸν προστάτη τῆς! . . . Ἄχ! αὐτοὶ οἱ προστάται! . . . (Εἰσέρχεται ἡ Νίνα).

ΣΚΙΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΒΟΤΑΝΗΣ καὶ ΝΙΝΑ

Νίνα. Κιζλὼς ὄρισες! . . .

Βοτάνης. Καλ' ἡμέρα! . . .

Νίνα. Γιατί ἄργησες;

Βοτάνης. Ἄργησα, γιατί ἐτοιμαζόμουνα γιὰ τὸ κυνήγι. Δὲν βλέπεις; . . . (Δεικνύει τὴν κυνηγετικὴν στολὴν του).

Νίνα. Κυνήγι; Ἐλα τώρα καὶ σύ! . . .

Βοτάνης. Μὰ ὁ θεῖός μου . . .

Νίνα. Ὁ Μενέλαος; Δὲν βαριέσαι . . . Εὐρὲ του μὴν ἀφορμὴ καὶ ξεμπερδεύει. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ πᾶς κυνήγι.

Βοτάνης. Τὸ καταλαβαίνω, ἀλλὰ σὰν τὸ θέλει . . .

Νίνα. (Γονίζουσα τὴν λέξιν: Θέλω). Καὶ ἐγὼ θέλω νὰ μὴν πᾶς . . . Ἄλλως τε εἶνε καιρὸς αὐτός γιὰ κυνήγι; Δὲν βλέπεις τὸν οὐρανόν! . . . (Βαίνει πρὸς τὸ παράθυρον). Δὲς ἐκεῖ σύννεφα . . . Θὰ βρέξῃ δίχως ἄλλο . . . Τέλος πάντων, δὲν θέλω νὰ πᾶς! Τελείωσε! . . .

Βοτάνης. Μὰ μήπως ἐγὼ θέλω! . . . Συλλαγίσου ὅμως, πὼς ὁ θεῖός μου ἔμπορεῖ ν' ἀγριέψῃ καὶ . . .

Νίνα. Μαλακῶνει, μείνε ἡσυχος!

Βοτάνης. Μὰ . . .

Νίνα. Πῆς πὼς θέλεις νὰ μ' ἀφήσῃς! . . .

Βοτάνης. Ἐγὼ; Ποτέ! . . . Ν' ἀφήσω μὲν τέτοια θεία! . . .

Νίνα. Αἴ! αἴ! Γι' ἄκουσε 'δῶ . . . σ' τὸ εἶπα κι' ἄλλοτε . . . νὰ σοῦ λείψουν αὐτά . . . Δὲν θέλω νὰ μὲ λές θεία . . .

Βοτάνης. Ἀλλά . . .

Νίνα. Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω . . . Ἡ λέξις θεία φανερώνει πῶς εἴμαστε συγγενεῖς . . . καὶ ξέρεις, μεταξὺ συγγενῶν . . . Ἐπειτα ἔμπορεῖ νάσαι ἀνεψιὸς τοῦ θεοῦ σου . . . Ἐμένα δὲν εἶσαι τίποτα!

Βοτάνης. Τίποτα; Μὲ τί εὐχαρίστησιν ποῦ τὸ λές! . . .

Νίνα. (Ἐπιχαρίτως). Τίποτα . . . δηλαδή . . . εἶσαι . . . εἶσαι . . .

Βοτάνης. Ἐμπρός . . .

Νίνα. Ἄχ! πῶς μὲ κάνεις νὰ σ' ἀγαπῶ . . .

Βοτάνης. (Κύπτων νὰ τὴν ἀσπασθῆ). Καὶ γώ . . .

Νίνα. (Ἀπομακρυνομένη). Ἄ! ἄ! . . . Τώρα ποῦ λείπει ὁ Μενέλαος . . .

Βοτάνης. Μὰ συνήθως ὅταν λείπη ὁ Μενέλαος . . . τὴν Ἑλένην ὁ Πάρις . . . καταλαβαίνει . . . (Προσπαθεῖ νὰ τῆ ἀρπάξῃ φίλημα).

Νίνα. (Ἀμυνομένη). Ἄ! Ὁχι, ὄχι δὲν θὰ μοῦ τὸ πάρῃς . . . (Σκοπιμῶς). Κ' ἔπειτα εἶμαι θεία σου! . . .

Βοτάνης. (Γελῶν). Σὺ, θεία μου; . . .

Νίνα. Ἐννοεῖται καὶ πρέπει νὰ μὲ σέβῃσαι! Ἔλα, κάθησε τώρα 'δῶ. (Κάθηται ἐπὶ τοῦ καναπέ). Ἐχω νὰ σοῦ μιλήσω.

Βοτάνης. (Καθήμενος πλησίον τῆς). Ἔστω! . . . (καθ' ἑαυτὸν). Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! Τί ὀρεκτικὴ ποῦ εἶνε σήμερα! (Ὑψηλοφώνως). Λοιπόν;

Νίνα. Ἦθελα νὰ σ' ἐρωτήσω . . .

Βοτάνης. Νὰ μ' ἐρωτήσῃς! . . .

Νίνα. Ἦθελα νὰ σ' ἐρωτήσω . . .

Βοτάνης. Ἐμπρός λοιπόν! . . .

Νίνα. Ἄ ναί! Τί βιβλίον συγγενείας ἔχεις μὲ τὸν Μενέλαον;

Βοτάνης. (Ἀφηρημένως ἐν ᾧ τὴν βλέπει). Μά, εἶμαι θεῖός του.

Νίνα. Ἄνεψιός του, θέλεις νὰ εἰπῆς.

Βοτάνης. (ὡς ἄνω). Ναί, ναί, εἶνε ἀνεψιός μου . . . μιᾶς τρίτης ἐξαδέλφης μου . . . παιδί . . .

Νίνα. Τάκανες σαλάτα! . . .

Βοτάνης. Ἐχεις δίκαιον. Εἶμαι ἀνεψιός τοῦ συζύγου σου καὶ ἐπομένως εἶσαι θεία μου καὶ σὰν ἀνεψιός σου ποῦ εἶμαι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ φιλήσω. (Κύπτει αἴφνης καὶ τὴν φιλεῖ).

Νίνα. (ἐγειρομένη καὶ ἀπομάττουσα τὸ φίλημα). Νά! νά! Ἐν μ' ἐφίλησες! . . .

Βοτάνης. Ἔστω.

Νίνα. Αὐτὴ νὰ εἶναι ὀλη σου ἢ ἀγάπη; . . . Θαρρεῖς μ' ἓνα φιλή; . . .

Βοτάνης (έγειρόμενος). Ένα ! Μὰ ἄφησέ με νὰ σοῦ δώσω δύο ! . . .
(εἰσέρχεται ὁ Χορνάρου).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Οἱ ΑΝΩΤΕΡΩ καὶ ΧΟΡΝΑΡΟΥ

Χορνάρου. *Α ! mon cher, a' εύρίσκω ἐπὶ τέλους !*

Νίνα. (τῷ Βοτάνη ἰδίᾳ). Εἶδες ; ἂν μᾶς ἔβλεπε !

Βοτάνης. Καλ' ἡμέρα, θεῖέ μου.

Χορνάρου. Δὲν μοῦ λές τί ἔχεινες ; Ἀλήθεια, τί ἔλεγες γιὰ δύο ; . . .

Βοτάνης. Νά ! ἔδωσα ἓνα μάθημα οἰκιακῆς οἰκονομίας εἰς τὴν θεία μου καὶ τῆς ἔλεγα νά

Χορνάρου. Νά τῆς δώσῃς δύο. Bravo. Κ' ὑστερὰ κατεργάρῃ, λές, ὅτι ἐν εἶσαι πλασμένος διὰ τὸν οἰκογενειακὸν βίον. Τί λές καὶ σὺ Νίνα ;

Νίνα. Συμφωνῶ !

Χορνάρου. (Τῷ Βοτάνη). Αἶ, εἶμαστε γιὰ νᾶμαστε ;

Βοτάνης. Γιὰ ποῦ ;

Χορνάρου. Ὡραία ἐρώτησις ! Γιὰ τὸ κυνήγι, γιὰ τοῦ ἄλλου !

Βοτάνης. (Παρατηρῶν τὴν Νίναν). *Α ! ναί, ἐλθισμόνησα !* . . .

Νίνα. Δὲν ἔχετε νὰ πᾶτε ποθενά. Δὲν βλέπετε τί καιρὸς εἶνε ἔξω ; (Ἐπιχαρίτως τῷ συζύγῳ τῆς). Νά πᾶς νὰ μοῦ κρυώσης.

Χορνάρου. (Τῷ Βοτάνη). *Τ' ἀκοῦς, ἀγάπη μιά φορά !* . . .

Νίνα. (ὡς ἄνω). Ἐὰν ἀρρωστήσης καὶ πέσης στὸ κρεβάτι, τί θὰ γείνω γώ ! . . .

Χορνάρου. (Τῷ Βοτάνη). *Τ' ἀκοῦς, ἀγάπη μιά φα . . .*

Βοτάνης. (Γελῶν). Δυὸ φοραῖς ! . . Κάμνετε λάθος εἰς τὴν πρόσθεσιν.

Νίνα. (Ὡς ἄνω). Δὲν θέλω νὰ πᾶς. (Μετὰ τρυφερότητος). Θὰ καθίσης μαζί μου.

Χορνάρου. (Τῷ Βοτάνη). *Τ' ἀκοῦς ἀγά . . .*

Βοτάνης. Ἀγάπη τρεῖς φοραῖς ! . . .

Νίνα. Ἀκουσές ;

Χορνάρου. Ἀφοῦ τὸ θέλεις.

Νίνα. Σ' εὐχαριστῶ . . . (Τὸν φιλεῖ).

Βοτάνης. (ἰδίᾳ τῇ Νίνα). Ζηλεύω ! . . .

Νίνα. (ἰδίᾳ τῷ Βοτάνη). Ἐτσι, σκάσε ! . . .

Χορνάρου. Αἶ, κύρ ἀνεψιέ, βλέπεις τί θὰ πῆ νᾶχῆς γυναικοῦλα ποῦ νὰ σ' ἀγαπᾷ ; . . . Τί κάθεσαι . . . καιρὸς νὰ νυμφευθῆς . . .

Βοτάνης. Νὰ νυμφευθῶ ! ; (Ἐνῶ σκέπτεται, στρέφει καὶ βλέπει τὴν κυνηγετικὴ πανοπλίαν).

Χορνάρος. Αἶ, τί λές, Νίνα, καιρὸς δὲν εἶνε νομίζω νὰ τὸν 'πανδρεύσουμε ;

Νίνα. Βέβαια.

Χορνάρος. Ἡ Μάσιγγα δὲν εἶνε ἄσχημη κοπέλλα.

Νίνα. Ἐννοεῖται.

Βοτάνης. (ὅστις ἐξακολουθεῖ παρατηρῶν τὸ τρόπαιον). Ὠραῖα ! Ὠ ! πολὺ Ὠραῖα ! Chic !

Χορνάρος. (στρεφόμενος πρὸς τὸν Βοτάνην). Δὲν εἶν' Ὠραῖα, αἶ ; Κ' ἐξυπνη . . . νοικοκυρά . . .

Βοτάνης. Ποιά ;

Χορνάρος. Ἡ Μάσιγγα . . . ποῖά ἄλλη.

Βοτάνης. Καλὲ ἐγώ, σᾶς λέω, γιὰ τὰ ὄπλα σας.

Νίνα. Σ' ἀρέσουνε ;

Χορνάρος. (Περιχαρῆς). Αἶ, δὲν εἶνε chic ! . . . Τέτοιο κυνηγετικὸ σαλόνι δὲ ξανάγεινε.

Βοτάνης. Ἐβαλες, βλέπω, κ' ἐλαφοκέρατα.

Χορνάρος. Ἡ γυναῖκα μου, λέγει ὅτι εἶνε ἀπαραίτητα διὰ τὸ τρόπαιον . . .

Βοτάνης. Ἄ ! μὲ πολὺ γοῦστο. (ἰδίᾳ τῇ Νίνα). Τὰ συγχαρητήριά μου, κυρία.

Νίνα. (Τῷ Βοτάνη ἰδίᾳ). Νὰ μοῦ κάνης τὴ χάρι νὰ σωπαίνης !

Χορνάρος. Αἶ, βλέπεις γυναῖκα ; . . . Φροντίζει γιὰ ὅλα, τίποτα νὰ μὴ μοῦ λείπη ! . . .

Βοτάνης. Εἶνε πράγματι ἀξιολάτρευτος !

Νίνα. Λοιπὸν ἀπεφασίσθη . . . 'ς τὸ κυνήγι δὲν θὰ πᾶτε.

Χορνάρος. Τὸ εἶπαμε.

Νίνα. Ὡστε, ἕνα τσάι τὸ πέρνητε.

Βοτάνης. Ναι . . . ἕνα τσάι . . . ναι . . .

Χορνάρος. Ἄ ! ναι, ναι ! Ἐνα φλιτζάνι τσάι δὲν εἶνε ἄσχημο.

Νίνα. Πηγαίνω νὰ σᾶς τὸ ἐτοιμάσω μόνη μου. (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

ΧΟΡΝΑΡΟΣ καὶ ΒΟΤΑΝΗΣ

Χορνάρος. Ἐλα, κάθησε ἔδῳ κοντά μου.

Βοτάνης. Ὅριστε. (Κάθηνται).

Χορνάρος. Σοῦ ἔλεγα λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ ἴπανδρευθῆς . . .

Βοτάνης. Μά . . .

Χορνάρος. Ἐκτός τοῦ ὅτι εἶνε πλέον καιρὸς νὰ τὸ κάμης, ἐνδιαφέρομαι καὶ διὰ τὴν νέαν . . .

Βοτάνης. Πῶς δηλαδὴ ;

Χορνάρος. Νά ! . . . ἐνδιαφέρομαι . . . πῶς νὰ ἴς τὸ ἴπῳ. Ἡ Μάσιγγα εἶνε μίαν νέα καθὼς πρέπει . . . Φρόνιμη, ἔμμορφη . . . Γι' αὐτὸ δὲν πιστεύω νὰ χῆς παράπονο . . .

Βοτάνης. Ναί, δὲν σοῦ λέω . . . ἀλλὰ . . . ὁ ἔγγαμος βίος μὲ φοβίζει πολὺ.

Χορνάρος. Δηλαδὴ τί ἐννοεῖς ;

Βοτάνης. Ξέρετε ὅτι . . . μίαν ἔμμορφη γυναῖκα . . . πῶς νὰ σᾶς τὸ ἴπῳ . . . εἶνε πάντοτε ἐπικίνδυνος.

Χορνάρος. Ἄ ! ἄ ! ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέχει. Ἡ ὠραιότης συμβαδίζει πάντοτε μὲ τὴν ἀρετὴν.

Βοτάνης. Συμβαδίζουν ναί, ἀλλὰ μέχρι τινός . . . κατόπιν κάθε μίαν τραβᾷ τὸν δρόμον της.

Χορνάρος. Ποτέ ! . . . Πάρε παράδειγμα τὴν γυναῖκα μου . . . Εἶναι, μοῦ φαίνεται, ἀρκετὰ ἔμμορφος.

Βοτάνης. Ἄ ! ὅσῳ γιναυτὸ ἴμπαρῶ νὰ σᾶς συγχαρῶ.

Χορνάρος. Φρόνιμος δὲ ὅσῳ πέρνει.

Βοτάνης. Μάλιστα, μάλιστα, ὅσῳ παίρνει . . . Μὰ γιὰ νὰ σᾶς πῶ . . . Εἶσθε βέβαιος ;

Χορνάρος. Τί εἶπες ; ! Βέβαιος ; . . . (ἐγειρόμενος). Αὐθαδέστατε ! . . . Σὲ προκαλῶ ! . . .

Βοτάνης. (Ἐγειρόμενος ἐπίσης). Εἰς μόνομαχίαν ;

Χορνάρος. Σὲ προκαλῶ . . . νὰ τὴν κάμης νὰ σὲ ἀπειλήσῃ μόνον, ἄλλως πως παρὰ συγγενικῶς . . . Καὶ ὄχι μόνον σὲ προκαλῶ, ἀλλὰ καὶ σὲ παρακαλῶ . . . σοῦ τὸ ζητῶ ὡς χάριν . . . Θέλω μόνος σου νὰ ἰδῆς πὶ εὐτυχὴς ποῦ εἶμαι . . . Ἐννόησες ;

Βοτάνης. Ἐννόησα ! . . .

Χορνάρος. Ἄ! ἡ γυναῖκα μου μὲ λατρεύει . . . εἶνε ἄγγελος !

Βοτάνης. (Ἰδίᾳ). Καὶ μὲν, καὶ μὲν μὲ λατρεύει.

Χορνάρος. Τέλος πάντων, τελείωσε ! Ἐὐ ἀπαιτῶ ! . . . Θέλω νὰ πά-
ρης τὴν Μάτσιγγα.

Βοτάνης. Μά, θεῖέ μου !

Χορνάρος. Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω ! . . . Θέλω νὰ τὴν πάρης ἄλλως
τε, σὺ, κάποτε τῆς ἐξέφρασες τὸν ἔρωτά σου.

Βοτάνης. Ναί . . . καὶ τὸν ἐδέχθη.

Χορνάρος. Βλέπεις ;

Βοτάνης. Ἐπρεπε νὰ μὴ τὸν δεχθῆ . . . Βλέπετε ὅτι ἡ ἀρετὴ . . .

Χορνάρος. Σοῦτ ! Ἐὐ ἐδέχθη ὡς κάθε νέα ἔμποροῦσε νὰ τὸν δεχθῆ .
Σὲ ἤθελε καὶ σὲ θέλει διὰ σύζυγόν της καὶ ὄχι διὰ . . . (Ἰδίᾳ). Διὰ κάθε
ἄλλο εἶμαι ἐγώ.

Βοτάνης. Εἰξεύρετε ὅμως . . .

Χορνάρος. (ὀργίλος). Ἐέρω ὀτιεῖσαι ἱκανὸς νὰ μὲ φέρης εἰς θέ-
σιν νά . . .

Βοτάνης. (Ἰδίᾳ). Ἀποκλήρωσις μοῦ μυρίζει ! . . . Μεταβολή ! . . .
(ὀψηλοφώνως). Τέλος πάντων ἀφοῦ τὸ θέλετε.

Χορνάρος. Ἐπὶ τέλους ! . . .

Βοτάνης. (Ἰδίᾳ). Πιστεύω ἡ θεῖα μου νὰ φροντίσῃ καὶ μοῦ τὰ χα-
λάση ! . . .

[Ἐπιτεταὶ συνέχεια].

2.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ'

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

Ν. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗ ΚΑΙ ΜΙΧ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Οί αὐτοί, ΝΙΝΑ καὶ ΙΩΣΗΦ.

Νίνα. Θὰ πιήτε ἓνα τσάι περίφημον. Πλησίασε Ἰωσήφ. (Ὁ Ἰωσήφ κρατῶν δίσκον μετὰ τριῶν κυπέλλων καὶ λοιπῶν πρὸς πόσιν τοῦ τσίβου χρεωδῶν πλησιάζει). Γάλα ἢ κονιάκ ;

Χορνάρος. Ἄγιο γάλα.

* Σύνεχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγ. φυλλάδιον.

Βοτάνης. Κ' ἐγὼ κονιάκ.

Νίνα. (Προσφέρουσα αὐτοῖς ἀνὰ ἐν κύπελλον). Ἐχει ἐδῶ ἀπ' ὄλα καὶ σερβιριστήτε. Ἐγὼ ὅμως τὸ πέρνω σκέτο, ἔτσι μ' ἀρέσει καλλίτερα. Ἰωσήφ, ἄφησε τὸν δίσκον ἐδῶ καὶ πήγαινε.

(Ὁ Ἰωσήφ ἀποθέτει τὸν δίσκον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀναχωρεῖ).

Χορνάρος. (Χειλοποτῶν). Ἀλήθεια, Νίνα . . . ἤμπορεῖς νὰ συγχαρῆς τὸν ἀνεψιόν σου.

Νίνα. Γιατί ;

Χορνάρος. Νυμφεύεται.

Νίνα. Νυμφεύεται ; ! . . (Τῷ Βοτάνη). Ἔ ;

Βοτάνης. Δηλαδή . . . μὲ νυμφεύουν !

Νίνα. Ἄ ! . .

Βοτάνης. (Ἰδίᾳ τῇ Νίνα). Πιστεύω νὰ μοῦ τὰ χαλάσης !

Νίνα. (Ἰδίᾳ τῷ Βοτάνη). ὦ ! χωρὶς ἄλλο ! . .

Χορνάρος. Τώρα, σὰν τελειώσω τὸ τσαί μου, θὰ πάω νὰ φέρω τὴν νύμφην. Πόσον θὰ χαρῆ ! . . (Ἰδίᾳ) Θὰ μοῦ δώση καὶ κανένα φιλάκι γιὰ τὴν εἶδησι.

Νίνα. Μὰ μοῦ φαίνεται κάπως ἄτοπον, νὰ ἔλθῃ ἡ νύμφη νὰ εὕρῃ τὸν γαμβρόν.

Βοτάνης. Ἄ ! βέβαια ! βέβαια ! . .

Χορνάρος. Θὰ τὴν φέρω δῆθεν τυχαίως.

Νίνα. Μὰ ὅπως δῆποτε ! . .

Χορνάρος. (Ἐγειρόμενος). Πηγαίνω μάλιστα.

Βοτάνης. Μὰ . . .

Νίνα. (Ἰδίᾳ τῷ Βοτάνη). Ἄφησέ τον, καλέ, νὰ πάῃ.

Χορνάρος. A bientôt ! . . (Κινεῖται ὅπως ἐξελθῇ, ἀλλ' ἐπιστρέφει πάλιν. Ἰδίᾳ πρὸς τὸν Βοτάνην). Ἄ ! ἄ ! Ἐκεῖνο ποῦ σοῦ εἶπα ! (Δεικνύων τὴν σύζυγόν του). Δοκίμασε καὶ θὰ ἰδῆς ! . . . Ἐχεις νὰ φᾶς ῥομπατζίνα ! . . Δοκίμασε ! . . Δοκίμασε ! . . (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

NINA καὶ ΒΟΤΑΝΗΣ.

Νίνα. Κύτταξέ με καλά ! . .

Βοτάνης. Τί εἶναι πάλι !

Νίνα. Ἄπαιτῶ νὰ μείνης ἄγαμος.

Βοτάνης. Καὶ ὁ θεῖός μου ποῦ θέλει νὰ νυμφευθῶ.

Νίνα. Δὲν ξέρω τίποτα ! . . .

Βοτάνης. Μὰ μήπως 'ξέρω γώ!

Νίνα. Ἄλλως τε νὰ σοῦ 'πῶ καὶ τ' ἄλλο; . . . ὁ θεῖός σου ἀγαπᾷ τὴν Μίσιγγα . . .

Βοτάνης. (Ἐίρωνικῶς). Καλὲ τί μοῦ λές! . . .

Νίνα. Καὶ αὐτὴ εἶναι μία ἀφορμὴ ποῦ ἐγώ . . .

Βοτάνης. Καὶ αὐτὸς ὁ δυστυχὴς εἶναι ἐνθουσιασμένος μαζί σου . . . σ' ἔχει ὡς πρότυπον συζυγικῆς ἀρετῆς . . . σὲ νομίζει ἀνίκανον γιὰ κάθε τι . . . τόσον δὲ εἶναι βέβαιος, ὥστε μοῦ ἐπρότεινε, τί νομίζεις; . . .

Νίνα. Τί;

Βοτάνης. Νὰ σὲ κορτάρω!

Νίνα. Καὶ σὺ τί ἀπήνητησες;

Βοτάνης. Ἐγώ; Τὸ παρεδέχθην . . . καὶ ἀρχίζω τὴν δοκιμασίαν . . . Σὲ ἀγαπῶ! . . .

Νίνα. Νὰ σοῦ λείπουν αὐτά! . . . "Ἄν μ' ἀγαποῦσες, δὲν ἐνυμφεύεσο.

Βοτάνης. Ἄχ! σὲ λατρεύω!

Νίνα. Μοκροῦά!

Βοτάνης. Νὰ σὲ χαρῶ!

Νίνα. Δὲν θέλω νὰ 'ξέρω τίποτε!

Βοτάνης. Ὡστε εἶχε δίκαιον ὁ θεῖός μου! . . . Γρανίτη! . . . Χαῖρε!
(Κινεῖται ὅπως ἐξέλιθη).

Νίνα. Τί; θὰ φύγης;

Βοτάνης. Ἐννοεῖται . . . καὶ αὐτὸ χάριν τοῦ θεῖου μου.

Νίνα. Ἐλξ 'δῶ, κακέ. (Ὁ Βοτάνης πλησιάζει).

Γιὰ 'πέ μου, θὰ νυμφευθῆς;

Βοτάνης. Ποτέ! . . .

Νίνα. (Θέλουσα νὰ τὸν ἐναγκαλισθῆ). Τότε; . . . ἐν θὰ ἐπιτύχη ἡ δοκιμασία τοῦ θεῖου σου. Εἰσέρχεται ὁ Ἰωσήφ).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Οἱ προλαβόντες καὶ ἸΩΣΗΦ.

Ἰωσήφ. (Εἰσερχόμενος διὰ τοῦ βάθους). Μὲ συγχωρεῖτε . . . (Ἰδὼν αὐτοὺς καὶ μεταστρεφόμενος ἵνα ὁμιλήσῃ, τεινῶν δὲ τὴν δεξιὰν ὡς ἵνα λάβῃ τι, χωρὶς νὰ τοὺς βλέπῃ). Δὲν τῶξερὰ . . . Μὰ δὲν εἶδα καὶ τίποτα . . .

Νίνα. (Ἰδίᾳ). Τὸν βλᾶκα!

Βοτάνης. (Ὁμοίως). Τὸν ἠλίθιον!

Ἰωσήφ. (Ὁμοίως). Φαίνεται πῶς δὲν ἦλθα σὲ καλὴ ὥρα . . .

Νίνα. Τ' ἦλθες νὰ κάνης ἐδῶ ;

Ἰωσήφ. Ἦρθα νὰ πάρω τὰ φλιτζάνια . . .

Νίνα. Πάρτα καὶ πήγαινε . . . καὶ νὰ μὴ ξαναέλθης ἂν δὲν σέ φωνάξω.

Ἰωσήφ. (Λαμβάνων τὰ κύπελλα καὶ ἐξερχόμενος. Ἰδίᾳ). Χαρᾶς τονε τὸν ἀνιψιό ποῦ ἔχει τέτοια θεία ! . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ.

ΝΙΝΑ καὶ ΒΟΤΑΝΗΣ.

Βοτάνης. Δὲν πιστεύω νὰ μᾶς εἶδε . . . Ἔ ;

Νίνα. Δὲν βαρύνεται ἕλλως τε εἶνε ἡ βλάβη ἀπόγονος τοῦ παλαιοῦ Ἰωσήφ.

Βοτάνης. Δηλαδή ;

Νίνα. Δηλαδή . . . Δὲν τὸν ἀφήνεις τώρα . . .

Βοτάνης. Ἄ ! ναι. Καὶ ποῦ μείναμε 'ς τὴν ὀμιλίαν μας ;

Νίνα. Ἐμείναμε . . . ἐμείναμε . . .

Βοτάνης. Ἄ ! ἄ ! . . . Μοῦ φαίνεται πὼς μείναμε εἰς μίαν ἀπόπειραν ἐμπράκτου ἐκδηλώσεως τῆς ἀγάπης σου . . .

Νίνα. Παμπόνηρε !

Βοτάνης. Αἶ, θὰ τὴν συνεχίσωμεν ἢ ὄχι ;

Νίνα. Ναί, νὰ ξαναέλθῃ ὁ Ἰωσήφ.

Βοτάνης. Ἦτοτε πᾶμε μέσα.

Νίνα. Ἐέρεις ποῦ ἔγινες κακοήθης.

Βοτάνης. Γύ' αὐτὸ θέλει κι' ὁ θεὸς μου νὰ μὲ παντρέψῃ . . .

Νίνα. (Κολαφίζουσα αὐτὸν ἐλαφρῶς εἰς τὸ στόμα). Σούτ !

Βοτάνης. (Προσκαθῶν νὰ φιλήσῃ τὴν χεῖρα ἐν τῷ κολαφίζειν). Ἄχ !

Νίνα. Ἐλα, ἔλα, πᾶμε.

(Εἰσέρχονται εἰς τὰ πρὸς τ' ἀριστερὰ δωμάτια τῆς Νίνας).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ.

ἸΩΣΗΦ μόνος κρατῶν τὰ πρὸς ἑσκόνησιμα κατὰλληλα.

(Ἀφοῦ εἶδε τοὺς ἀνωτέρω εἰσέρχοντας). Οὐ ! οὐ ! . . . θεία μου, θεία μου, νᾶσουν ξένη, λέει τὸ τραγοῦδι, ἄμ' ἐδῶ μπρὲ μάτια μου βλέπω ὅτι καὶ ξένη νὰ μὴν εἶναι τὸ ἴδιο κάνει ! . . . Ἴσως πάλι νὰ εἶμαι καὶ γελασμένος, ποιὸς ἔξερει, συγγενεῖς εἶνε, τί διάολο ! . . . Μὰ καὶ ὁ

ἀφέντης ὄμως δὲν πάει πίσω ! . . . Σοῦ εἶνε κι' αὐτός ἕνας ! . . . Μὰ θαρρῶ πῶς ἔρχεται . . . ἀκούω τὴ φωνή του . . . ἄς πάγω νὰ ξεσκο-
νίσω τὸ διπλανὸ σαλόνι νὰ μὴ βραῦμε τὸν μπελᾶ μας.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΩΗ.

ΙΩΣΗΦ, ΧΟΡΝΑΡΟΣ καὶ ΜΑΣΙΓΓΑ.

Χορνάρος. (Τῷ Ἰωσήφ). Ἄ ! ἐδῶ εἶσαι σύ ;

Ἰωσήφ. (Ἐντρομος). Ὅχι ! . . .

Χορνάρος. Πῶς ; !

Ἰωσήφ. Ναι, ναι ! ἐδῶ εἶμαι !

Χορνάρος. Καὶ ἡ κυρία σου ποῦ εἶνε ;

Ἰωσήφ. Μέσα μὲ τὸν κύριον Βοτάνη.

Χορνάρος. Κελά ! Πήγατε ἔξω.

Ἰωσήφ. (Ἐξερχόμενος ἰδίᾳ). Τώρα γενήκανε δυὸ τὰ ζευγάρια.

(Ἐξέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βήθους).

Μάσιγγα. Καὶ δὲν φοβεῖσθε διολου ;

Χορνάρος. Τί πρᾶγμα ;

Μάσιγγα. Ν' ἀφίνετε τὴν Νίνα μόνη μὲ τὸν . . .

Χορνάρος. Ἄ ! μὰ δὲν ξέρεις τί πρᾶγμα εἶνε ἡ Νίνα εἰς τὸ κε-
φάλαιον αὐτό. Ἄλλως τε ξεχνᾷς πῶς εἶνε καὶ θεία του ;

Μάσιγγα. Τότε σεῖς πῶς θέλετε νὰ σᾶς ἀγαπῶ ἀφοῦ μοῦ δίνετε
τὸν ἀνεψιὸν σας καὶ ἐπομένως θὰ γίνετε θεῖός μου ;

Χορνάρος. Ἄ ! μὰ διαφέρει τὸ πρᾶγμα . . . Ἐνας θεῖός ἔμπορεῖ
ν' ἀγαπᾷ τὴν ἀνεψιάν του καὶ τόση μακρυὴν μάλιστα . . . ὄχι ὄμως
καὶ μία θεία τὸν ἀνεψιὸν της . . . ἐννοεῖς ;

Μάσιγγα. Ὅπως δὴποτε ἔμπορεῖ καὶ αὐτοὶ νὰ ἔχουν τὴν ἐναντίαν
ιδέα . . . Δὲν εἶνε ἀπίθανον ! (Ὁ Ἰωσήφ φαίνεται εἰς τὸν φεγγίτην).

Χορνάρος. Ποτέ ! Τόσην πεποιθήσιν ἔχω εἰς τὴν Νίναν, ὥστε ἐπέ-
τρεψα εἰς τὸν Βοτάνην νὰ τὴν κορτάρη γιὰ νὰ ἰδῇ τί ἔχει νὰ πάθῃ ! . .

Μάσιγγα. Καλὲ τί λέτε !

Χορνάρος. Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω . . . ἀγάπη μου ! . . .

(Ὁρμᾷ νὰ τὴν ἀσπασθῇ, ἀλλὰ βλέπων τὸν Ἰωσήφ εἰς τὸν φεγγίτην ξεσκονί-
ζοντα, ὀπισθοχωρεῖ). Ἄ ! τὸ ζῶον ! . . . Στάσου νὰ σοῦ δείξω γῶ ! . . .
(Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΝΑΤΗ.

ΜΑΣΙΓΓΑ, μόνη.

Κατόπιν τόσων περιπετειῶν θὰ γείνω ἀνεψιά του . . . ἐννοεῖται ὅτι καὶ θὰ μείνω τοιαύτη ! . . . Δὲν θὰ τοῦ εἶμαι τίποτε ἄλλο . . . ἀπολύτως τίποτε . . . Ἄλλὰ πρέπει καὶ ὁ Βοτάνης νὰ μείνη ἀνεψιὸς τῆς θείας του καὶ μόνον ἀνεψιός ! . . . Ἀλήθεια αὐτὴν τὴν ὥραν εἶνε μαζί της ἐκεῖ μέσα . . . Ἄν ἤμποροῦσα νὰ ἰδῶ ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα τῶρα ποῦ εἶνε μόνη . . . Κακὸν εἶνε τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ ἡ περιέργεια ποῦ δὲν μ' ἀφίνει . . . Δὲν ἀντέχω . . . θὰ ἰδῶ ! . . . (Βαίνει καὶ παρατηρεῖ διὰ τῆς ὀπῆς αἴφνης ὀπισθοχωρεῖ βᾶλλουσα κραυγὴν). Ἄ ! . . .

(Ἐξωθεν ἀκούεται ὁ Χορνάρου ἐπιπλήττων τὸν Ἰωσήφ).

Ὁ Βοτάνης εἰς τοὺς παίδαὺς τῆς Νίνας ! . . . Καὶ ὁ κουτόγερος ἐκεῖνος χαμπάρι δὲν ἔχει ! . . . Ἐχει πεποίθησιν ἔς τὴν Νίναν του !

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ.

ΜΑΣΙΓΓΑ καὶ ΧΟΡΝΑΡΟΣ.

Χορνάρου. Τὸ ζῆφον ! . . .

Μάσιγγα. Κοπιάστε, κοπιάστε νὰ μάθετε τὰ νέα !

Χορνάρου. Τί ;

Μάσιγγα. Ἐχετε πεποίθησιν, λέτε, εἰς τὴν σύζυγόν σας, αἱ ;

Χορνάρου. Ἀπεριόριστον !

Μάσιγγα. Καὶ ἂν πᾶς ἔλεγα τί εἶδα πρὸ ὀλίγον.

Χορνάρου. Τί ;

Μάσιγγα. Τί ; ὁ Βοτάνης ἦταν ἔς τὰ πόδιά της . . .

Χορνάρου. Ἄ ! ἔ ! ξέρω ! . . . ἡ δοκιμασία ποῦ σοῦ ἔλεγα . . . τὴν κορτᾶρει κατὰ σύστασίν μου, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει φόβος.

Μάσιγγα. Καλὲ τί λέτε ; ! . . .

Χορνάρου. Ναί, ναί, δὲν εἶνε τίποτε, μὴ φοβᾶσαι, ἀγάπη μου . . . (Ὁρμᾶ καὶ τὴν ἀσπάζεται).

Νίνα καὶ Βοτάνης. (Ἀπὸ τῆς θύρας). ὦ ! . . . (Ἀποσύρονται).

Μάσιγγα. (Ἐντρομος). Ἄ ! . . .

Χορνάρου. Τί εἶνε ;

Μάσιγγα. Μοῦ φαίνεται, πῶς ἤκουσα κάποιαν φωνὴν . . .

Χορνάρου. Καλέ, δὲν εἶνε τίποτε . . .

Μάσιγγα. Ἦκουσα φωνὴν, σᾶς λέω . . . Μοῦ φαίνεται πῶς ἔρχον-

ται μάλιστα ἀπὸ 'κεῖ. (Δεικνύει τὸ δωμάτιον ὅπου εὐρίσκεται ἡ Νίνα μετὰ τοῦ Βοτάνη).

Χορνάρος. Τότε ἔλα ἀπὸ 'δῶ . . . ἔτσι θὰ σοῦ ἀποδείξω κ' ἐκεῖνο ποῦ σοῦ ἔλεγα . . .

Μάσιγγα. Ποιὸ ;

Χορνάρος. Ὅτι ἡ σύζυγός μου . . .

Μάσιγγα. Καλά. Γώρα κι' ἄλλη μιὰ φορά.

Χορνάρος. Ἐλα ἀπὸ 'δῶ κ' ἐννοιά σου !

(Ἐξέρχονται διὰ τοῦ βάλθους).

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ.

ΝΙΝΑ καὶ ΒΟΤΑΝΗΣ καὶ ΧΟΡΝΑΡΟΣ ἐκ τοῦ φεγγίτου.

Νίνα. Ἄ ! φύγανε ! . . .

Βοτάνης. Νὰ σοῦ 'πῶ τὴν ἀλήθεια ; . . . Δὲν τὴν πέρνω ! . .

Νίνα. Μὰ πῶς ; Πρὶν μοῦ 'λεγες μέσα ὅτι δὲν μπορεῖς παρὰ νὰ τὴν πάρης.

Βοτάνης. Νά ! δὲν τὴν πέρνω ! . . . Ἀκοῦς ἐκεῖ κ' 'μπροστὰ στὰ μάτια μου νὰ τὴν φιλῇ ! . . Ἄ ! δὲν τὰ θέλω 'γὼ αὐτά ! . . .

Νίνα. (Βίρωνικῶς). Ὁ κύριος ! Σὰν δὲν τὰ θέλεις, πῶς τὰ κάμεις σὺ εἰς ἄλλους ;

Βοτάνης. Ἄ ! τὸ πρᾶγμα εἶνε διαφορετικόν . . . Μία θεία ἔμπορεῖ ν' ἀγαπᾷ τὸν ἀνεψιόν της καὶ τόσφ μακρυνὸν μάλιστα . . . ὄχι ὅμως κ' ἕνας θεῖος τὴν ἀνεψιάν του . . . Ἐννόησες ;

Νίνα. Καθόλου ! . . . Κι' ἄλλη φορά νὰ μοῦ κάνης τὴν χάρι νὰ σοῦ λείπουν.

(Ὁ Χορνάρος προβάλλει τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ φεγγίτου εἰς τρόπον ὥστε νὰ εὐρίσκεται αὐτὴ ὑπὸ τὸ θρησκευτικὸν κρῖπαιον).

Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ ! . . . τρελλαίνομαι . . . γι' αὐτὸ ἀρνοῦμαι νὰ τὴν πάρω τὴν Μάσιγγα. (Λαμβάνει τὴν χεῖρά της).

Χορνάρος. (Ἰδίᾳ). Βρὲ τὸν γαῖδαρον ! . . . Αὐτὰ μοῦ σκαρώνει ! . .

Βοτάνης. (Παρατηρήσας τὸν Χορνάρον ἰδίᾳ). ὦ ! Διάβολε ! . . . ὁ θεῖός μου ! . . (Κάμνει νεῦρα πρὸς τὴν Νίναν). Πρὸσεχε . . . μᾶς βλέπει. (Στρέφει καὶ ἐμλεῖ δῆθεν κρυφίως πρὸς τὸν Χορνάρον) Ἐέρετε . . . ἡ δοκιμασία ποῦ μοῦ εἶπατε . . .

Χορνάρος. (Εὐχαριστηθείς). Ἄ ! ἔ ! . . .

Βοτάνης. (Κρυφίως τῇ Νίνα). Κάνε πῶς μ' ἀπειθεῖς. (Ἐψηλοῦ.) Ἄχ ! σὲ ἀγαπῶ . . . τρελλαίνομαι . . .

Νίνα. Ἄ ! μὰ εἶσαι αὐθάδης, τὸ κατάλαβες ; . . . Ἔχεις μιὰ ὄρα τώρα ποῦ μὲ γέμισες ἀηδίας ! . . . Ἦν τὸ πῶ τοῦ θείου σου, γὰ τὸ ἔέρης . . .

Βοτάνης. Ἄχ ! πάσχω ! δὲν μὲ λυπᾶσαι ! . . .

Νίνα. Νὰ μοῦ κάνης τὴ χάρι νὰ μὲ ξεφορτώνεσαι ! . . .

Χορνάρου. (Κρυφίως τῷ Βοτάνη). Τὰ βλέπεις ; Τὰ βλέπεις ;

Βοτάνης. Τόση σκληρότης ! . . . Τόση ἀπανθρωπία . . .

Νίνα. Ἄ ! μὰ τὸ παράκανες ! . . . Νὰ φύγης ὀρθήγορα . . . ἔλα ! . . .

(Ὁ Χορνάρου κατέρχεται, ἀφοῦ κάμει νεῦμα εἰς τὸν Βοτάνη).

Βοτάνης. Χάχ ! ἄχ ! ἄ ! Τὸν καῦμένο τὸν θεῖο ! . . .

Νίνα. Σούτ ! ἔρχονται ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Οἱ προλαβόντες, ΜΑΣΙΓΓΑ καὶ ΧΟΡΝΑΡΟΣ.

Χορνάρου. (Τῇ Μάσιγγα, ἴδιε). Δὲν σ' ἐτάλεγα γῶ ! . . . Τὴν ἐδοκίμαζε ! . . .

Μάσιγγα. (Προχωροῦσα). Καλ' ἡμέρα, Νίνα . . .

Νίνα. Μάσιγγα ! . . . πῶς κί' αὐτό ; . . .

Μάσιγγα. (Χαιρετῶσα τὸν Βοτάνη). Κύριε Βοτάνη !

Βοτάνης. (ὑποκλινόμενος). Δεσποινίς ! . . .

Χορνάρου. (Τῷ Βοτάνη). Λοιπὸν τὰ εἶπαμε ;

Βοτάνης. Τί ;

Χορνάρου. (Ὅμιλεῖ εἰς τὸ οὖς τοῦ Βοτάνη). Ἔ ; . . .

Βοτάνης. (Προβλέπων τὴν Νίναν). Μά . . .

Χορνάρου. Μὰ καὶ ξεμὰ δὲν ἔχει . . . Νίνα, ἡμπορεῖς νὰ συγχαρῆς τὴν Μάσιγγα . . .

Νίνα. Πῶς ; ἐτελείωσαν ;

Χορνάρου. Ἐννοεῖται . . . Μάσιγγα, σοῦ παρουσιάζω τὸν μνηστήρᾶ σου. (Ὁ Βοτάνης καὶ ἡ Μάσιγγα ὑποκλίνονται). Αἱ ; αἱ ; Τ' εἶν' εὐτά ; . . . Δόστε τὰ χεῖρες γρήγορα ! . . . (Ὁ Βοτάνης καὶ ἡ Μάσιγγα δίδουσι τὰς χεῖρας). Τώρα μάλιστα ! . . .

Νίνα. (Ἀσπαζομένη τὴν Μάσιγγα). Μάσιγγα, νὰ σὲ φιλήσω . . . Καὶ τοῦ τηλεγραφήσατε τοῦ Ἀνδρέα στὴν Καλκούτα ;

Βοτάνης. (Ἰδίε). Τὸ φίλημα τοῦ Ἰούδα !

Χορνάρου. Ἄ, ναί ! . . . ἔλα πᾶμε, λοιπὸν Μάσιγγα, νὰ κάμωμε ἓνα τηλεγράφημα τοῦ ἀδελφοῦ σου . . . Ἔλα . . . θὰ χαρῆ πολὺ ὁ καῦμένος.

Μάσιγγα. Πηγαίνομεν ! (Εἰσέρχονται ἀριστερῶ).

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΡΙΤΗ.

NINA και ΒΟΤΑΝΗΣ.

Νίνα. Μπράβο σου ! . . .

Βοτάνης. Καλέ, δὲ εἶνὲ τίποτε . . . ἐγὼ εἶμαι ὀικὸς σου.

Νίνα. Δὲν θέλω νὰ σὲ ἔξερω !

Βοτάνης. Μὰ, σὲ παρακαλῶ, ἡσύχασε. Μπορῶ ἐγὼ ν' ἀγαπήσω ἄλλην ;

Νίνα. Κ' ἐν τούτοις τὴν πέρνεις.

Βοτάνης. Μὰ τί θέλεις νὰ κάνω . . . Εὐρίσκομαι μεταξὺ δύο πυρῶν . . . Ἐγὼ ἂν πέρνω αὐτὴν, σένα θ' ἀγαπῶ . . . μὲ ξέρεις ! . . . Ἔτσι ἦλθεν ἡ περίστασις.

Νίνα. Μὲ τὸ ὀρκίζεσαι πῶς μόνο ἐμένα θ' ἀγαπᾷς ;

Βοτάνης. Parole d' honneur ! . . .

Νίνα. Ὅχι ! ὄχι ! ἄλλον ὀρκον ! . . .

Βοτάνης. Ma parole.

Νίνα. Μὰ . . .

Βοτάνης. Ἄχ ! πιστευσέ με . . . ἐσένα καὶ μόνην θ' ἀγαπῶ . . . ἐσένα θὰ λατρεύω ! . . .

Νίνα. Ἀκόμη δὲν τὸ πιστεύω.

Βοτάνης. Δὲν τὸ πιστεύεις ;

Νίνα. Ὅχι !

Βοτάνης. Ἄχ ! κακὴ ποῦ εἶσαι . . . θὰ τὸ πιστεύσης ἂν ἐπισφραγίσω τὸν ὀρκον μου μ' ἓνα φίλημα ;

Νίνα. (Ἐρωτύλως). Ναι.

(Ἐναγκαλίζονται, ὅτε εἰσέρχεται ὁ Χορνάρως ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Μάσιγγας).

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Οἱ προλαβόντες, ΜΑΣΙΓΓΑ καὶ ΧΟΡΝΑΡΟΣ καὶ εἶτα ΙΩΣΗΦ.

Χορνάρως. Μὲ τῆς ὕγειαίς σας ! . . .

Νίνα. Ἄ !

Βοτάνης. (Τρέχων πρὸς τὸν Χορνάρων). Καλέ θεϊέ μου, ἡ δοκιμασία ! . . .

Χορνάρως. Βρὲ ποιά δοκιμασία ! . . . Μπιρμπάντη ! . . . (Τῇ Νίνα). Κυρία ! . . .

Νίνα. Κύριε ! . . .

Μάσιγγα. (Ίδία). Ἄχ! θεέ μου! ἂν χαλάσῃ τὸ συνοικέσιον! . .

Βοτάνης. (Ίδιαιτέρως τῷ Χορνάρῳ). Θεῖέ μου, ἡ δοκιμασία.

Χορνάρος. Τί δοκιμασία βρέ; Τὴν ἐφίλησες ἔξω ἀπὸ δῶ γρήγορα.

Βοτάνης. Μά . . . ἐπὶ τέλους Σᾶς τὸ χρεωστοῦσα. Ἐδώκατε ἓνα φίλημα στὴν Μάσιγγα στὴν γυναῖκά μου, ἄς ποῦμε, ἔδωκα ἓνα στὴν Νίνα . . .

Χορνάρος. (Ίδία). Διάβολε μᾶς εἶδαν Τώρα . . . ἡ σκάνδαλον ἢ (Σκεφθεῖς ἐπὶ μικρόν). Μὴ σᾶς εἶδε κανεὶς ἄλλος; ὁ Ἰωσήφ, ὁ

Βοτάνης. Ὅχι, ὄχι, Parole d'honneur. Μεταξὺ μας. Νά, ρωτήστε καὶ τὴν Νίνα. (Φαίνεται ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἰωσήφ ἐκ τῆς ἀριστερᾶς θύρας).

Χορνάρος. Καλὰ (Σπεύδων πρὸς τὸν κωδωνίσκον καὶ κτυπῶν). Ἰωσήφ. (Πρὸς τὰς δύο γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἀπομένουσιν ἐν ἀποστάσει καὶ ψυχρότητι). Κἄτι δὲν λέτε τίποτε; . . . (Ὁ Ἰωσήφ εἰσῆλθεν καὶ παραμένει ὀπίσθεν τοῦ Χορνάρου χωρὶς νὰ φανῇ. Ὁ Βοτάνης σπεύδει πρὸς τὴν Νίναν ἰδιαιτέρως).

Νίνα. Λοιπὸν;

Βοτάνης. Τίποτε . . .

Χορνάρος. (Τῇ Μάσιγγα). Ἡ δοκιμασία! Τώρα στέλλω τὸ τηλεγράφημα. (Στρεφόμενος ζωηρῶς πρὸς τὸν Ἰωσήφ ὑπολαμβάνων ὅτι εἶνε ὁ Βοτάνης). Λοιπὸν, ἀνεψιέ μου, μεταξὺ μας . . . (Βλέπων ἐξαίφνης τὸν Ἰωσήφ). Ἐ! ποῦ ἦσαν σύ;

Ἰωσήφ. Ἄ! τίποτε, ἐκεῖ στὴν πόρτα . . . μεταξὺ μας . . . καταλαβαίνετε;